

¡Alweer Pisco Sour!

Vrienden in Peru

Jacques de Jong

Copyright © Jacques de Jong/Uitgeverij 202Publishers
www.202publishers.nl
www.jacquesdejong.nl

Vormgeving binnenwerk: 202Publishers

Eerste druk, 2021
ISBN/EAN 978-94-92394-03-3
NUR 508

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Ik ben al minstens vijftien keer in Peru geweest. Soms in gezelschap van anderen en meestal alleen. Gedurende die afgelopen jaren heb ik samen met twee vriendinnen drie boeken geschreven over het detectiveduo Sebas en Debby. De personages waren misschien een beetje op onszelf gebaseerd, en daarom lag het voor de hand dat ik mijn reisboek ook door Sebas en Debby zou laten schrijven. De personages nemen om en om in alinea's het toetsenbord in handen. Als de lezer het onderstaande teken ziet, is er wisseling van perspectief..

Hoewel de personages op mezelf en op mensen die ik ben tegengekomen in Peru zijn gebaseerd, is het niet zo dat het allemaal klopt wat er staat, of dat de gebeurtenissen in het boek echt gebeurd zijn. Net als met de detectives heb ik mijn fantasie en schrijfplezier de vrije loop gelaten. Ik heb personages bedacht of eigenschappen van mensen schromelijk overdreven omdat ik dat grappig vond. Aan de locaties in Peru is niets verzonnen. Die zijn helemaal echt, althans zoals ik ze gezien heb. Dit boek is dan ook een klein beetje bedoeld als reisgids. Zeker voor mensen die toch niet naar Peru gaan. Maar ik hoop ook dat mensen hierdoor geïnspireerd raken om zelf naar Peru te gaan en deze plaatsen op te zoeken. Ook zou ik het leuk vinden als lezers me zouden inspireren met een verhaal dat ik kan opnemen op mijn website: Jacquesdejong.nl

Achtergrond

Peru is een enorm land. Voor wie niet verder komt dan de vakantieman, ‘waar ben ik?’: Het ligt aan de westkust van Zuid-Amerika. Veel van onze dagelijkse maaltijd in Nederland komt oorspronkelijk uit Peru. De aardappel, Spaanse peper, de pinda’s en nog veel meer andere producten. De hoofdstad is Lima. Een verguisde stad. Volgens sommige gidsen moet je het vliegveld niet verlaten en meteen doorvliegen naar Cuzco. Ik vind het een avontuurlijke wereldstad. Je kan er heel goed eten. Van de vijftig beste restaurants ter wereld zijn er drie in Peru. Het nationaal gerecht cavia heeft in Nederland nog weinig aftrek, maar Ceviche is bij ons inmiddels bijna ingeburgerd.

In dit boek word je meegenomen in mijn passie voor Peru. Debby is ook mee. Ze is soms wel met andere dingen bezig dan ik. Ik zou zeggen dat ik me richt op cultuur. De rest van de reis is voor mij dat ik even check wat er op Grindr gebeurt of in de plaatselijke homoscene.

Ik vind Peru vooral zo leuk omdat het meerdere lagen aan geschiedenis heeft. Ieder dorp heeft wel een pre-Colombiaanse opgraving en een museum met vazen. Dan heb je de koloniale geschiedenis en is er natuurlijk ook de hedendaagse burger, die bezig is met overleven en op zoek naar kansen en uitdagingen om z’n toekomst beter te maken.

Verder kent Peru waanzinnig veel verschillende ecosystemen. Je hebt de strook waar Lima ligt, dat is een soort bergwand die groen is door de mist, maar een paar kilometer van de kust zit je eigenlijk in de woestijn. Een rivier die toevallig naar het westen stroomt, de Rimac in Lima, heeft gezorgd dat er leven in die woestijn mogelijk was. De rest van de kust is woestijn, tot

een volgende rivier weer wat leven mogelijk maakt. Honderd kilometer landinwaarts, het kan wat meer zijn of minder, begint de Andes. Waanzinnige berglandschappen en spectaculaire zaken als Machu Picchu. Achter de bergen ligt dan nog de Amazone. Peru herbergt ook een groot deel van de Amazone en de rivier ontstaat zelfs daar. In de jungle ligt de fascinerende stad Iquitos, een haven drieduizend kilometer of zo landinwaarts, waar je zo direct vanaf de Atlantische oceaan naar toe kunt varen.

Waarbij dan nog gezegd moet worden dat het eerste zaadje van mijn fascinatie voor Peru ontstaan is op een expositie met Peruaanse vazen in Brussel. Er zijn er duizenden en duizenden, maar je komt er toch maar moeilijk of niet achter waar die vazen nou voor bedoeld waren. Ja, ze werden meegegeven in graven. Ja, ze symboliseren het leven van de mens om hem heen en wat hem bezig houdt. Sex, drugs, rock 'n roll. Maar waarom die vazen nou zo belangrijk zijn? Hoe de samenleving er nou echt uitzag? Welke goden ze kenden? Het blijft ook na meer dan vijftien keer in Peru een raadsel waar je slechts bij een glas Pisco Sour de esthetische kwaliteiten van inziet en toch niet kan bedenken, waarom ze ze nou meegaven.

Ik ben maar drie keer in Peru geweest. Het is ook zo ontzettend ver. Het vliegtuig ernaartoe doet er een hele dag over! En op de heenweg is dat nog niet zo erg, want dan is het overdag en kan ik me vermaken met eten en filmpjes. Daarentegen is de terugreis, want 's nachts, een ramp. Maar ja, dan heb je ook wat. Een andere wereld, een zwaar gevoel van de enorme strijd die hier heeft plaatsgevonden, en de schaduw van de oorspronkelijke bevolking die zo goed als weggevaagd is. Als ik in Peru naar de mensen kijk vraag ik me altijd af wie hun voorouders zijn. De meesten hebben een mix van voorouders. Niemand is een zuivere

native, en niemand een honderd procent koloniaal. Dat maakt de mensen zo interessant. Een bijzonder volk, die Peruanen, vind ik. Fanatiek en laks, boos en zachtmoedig.

En ja, ik ben dol op oude stenen. Zet er een paar op elkaar en ik zie voor me wat dit geweest is, hoe de mensen hier rondliepen, hoe ze zich voelden. Ik voel me in Peru als in een film, compleet met de verbeelding die daarbij hoort.

Even iets anders. Ze zeggen, en zelfs Sebas zegt dat, dat Peru een land van spiritualiteit is. Tja, de Celestijnse belofte, dat boek over eeuwenoude wijsheden en spirituele ervaringen uit een mystieke traditie, ik kan er niet doorheen komen. Ik heb dat boek nou al twee keer naar de kringloop gebracht, maar het keert iedere keer via een andere weg bij me terug, van pak-mij-op-lees-mij. Ik doe het niet. Het lijkt me een beter idee om samen met Sebas het boek te schrijven over mijn eigen spirituele zoektocht in Peru.

Trujillo

Waarom moest ik ook alweer naar Trujillo? Voor de spiritualiteit toch? Ik heb net mijn leven gewaagd in die doodenge bus. Bijna was ik al toegetreken tot de eeuwige spirituele jachtvelden. En ze hebben mijn vingerafdrukken. Dat vond ik pas goed eng, dat ik mijn vingerafdrukken moest geven. Zodat ze me kunnen identificeren als ik daar half verbrand in het ravijn lig. Het valt me nog mee dat ze geen afdruk van mijn gebit wilden maken. Voor de herkenning gebruiken ze toch altijd het gebit?

We gaan naar een vriendin van Sebas. Ik ben zo benieuwd. Ik hoop dat ze spiritueel is en alleen maar Spaans spreekt.

Waarom Sebas hier naar toe wilde? Volgens hem omdat het de derde stad van Peru is, de eerste stad die de Spanjaarden hier gesticht hebben, of denken gesticht te hebben. Er zijn belangrijke opgravingen en er zijn talloze boeiende vazen te bewonderen in de musea. Ook bevindt zich hier één van de grootste tempels van Zuid-Amerika. Dan is er ook vast wel iets te vinden van spiritualiteit, dacht ik zo. En als het teveel wordt, gaan we met een biertje op het strand liggen. De stad Trujillo ligt in de regio Trujillo, aan de noordkust van Peru, bij de rivier de Moche die naar de Pacific stroomt. De vallei heet de Vallei van Moche of iets meer koloniaal, Santa Catalina.

De stad Trujillo, met bijna een miljoen inwoners, is het centrum van de regio. De derde stad van Peru, dé metropool van Noord-Peru. En Victoria woont er. Sebas kent haar al jaren.

Met de taxi. Buiten het busstation worden we bestormd door een klein leger aan kleine mannetjes die een taxi in de aanbieding hebben. We lopen resoluut door, je moet in dit soort situaties altijd een doel hebben.